

Justisdepartementet
Lovavdelingen
P.o.box 8005 Dep,
0030 Oslo

Bergen 6.mai 2011

UTTALELSE VEDR. FORSKRIFT TIL NY VERGEMÅLSLOV OG ENDRINGER I ANNEN LOVGIVNING SOM FØLGE AV VERGEMÅLSLOV MV.

Viser til oversendelse datert 9. februar d.å., vedlagt høringsnotat.

Bergen overformynderi viser innledningsvis til tidligere oversendt høringsuttalelse datert 12. august 2005, samt til vårt svar datert 16. desember 2010 på Justisdepartementets forespørsel om opplysninger knyttet til overformynderiets drift. *Når det gjelder overgangsordninger for forvaltningen i fellesmasse m.v. vises til Bergen overformynderi sitt skriv til Justisdepartementet datert 15. oktober 2010 (som senere ble fulgt opp fra FOFF v/Georg Traheim). Bergen overformynderi foreslår at fellesmassene opprettholdes i en eller annen form og at loven endres når det gjelder plasseringen av midlene.* Det vises også til tidligere oversendt nøkkeltall som viser omfang av de ulike inndelinger som forskriften omhandler.

Når det gjelder forslag til forskrift til ny vergemålslov som nå er oversendt har Bergen overformynderi følgende kommentarer:

I utkastets kapittel 1 omhandles fylkesmannens opplærings-, veilednings- og bistandsplikt.

§ 1 Fylkesmannens opplærings-, veilednings- og bistandsplikt

En slutter seg til forslaget i 1.ledd. Det bør imidlertid utarbeides veiledningsbrosjyrer til vergene som sammenholdt med oppnevningebrev i utgangspunktet vil gi god veiledning.

Når det gjelder 2.ledd følger veilednings- og bistandsplikten også av forvaltningsrettslige regler.

At fylkesmannen skal kunne gi råd, følger av den nye lov § 47 (dagens lov § 61). Etter dagens ordning er imidlertid dette en rådgivning som ikke pålegger vergen å følge rådet og overformynderiet kan da ikke instruere vergen. En antar at det ikke er tenkt noen endring her etter ny lov. Det er derfor noe uklart hva som menes med at fylkesmannen skal gi bistand slik at vergen skal kunne følge rådet. 2.ledd synes tilstrekkelig med bare første setning. De to siste setningene foreslås fjernet.

§ 3 Tilsyn med uskiftebo der arving er under vergemål

En slutter seg til første setning her. Når det gjelder orientering til vergen om arverettslig betydning av å sitte i uskiftet bo er en av den oppfatning at dette hovedsakelig må ligge til tingretten (tidligere skifteretten). Den vanlige veiledningsplikten for fylkesmannen som et forvaltningsorgan vil jo eksistere også her, men når det gjelder arv og skifte åpner dette for

mange ulike løsninger og det riktige vil ofte være å henvise til organ med spesialkompetanse innenfor området. Dette kan imidlertid også løses ved at man utarbeider og har tilgjengelig orienteringsbrosjyrer tilsvarende de som barne- og familiedepartementet samt justisdepartementet i dag har på ulike områder. En viser forøvrig til någjeldende forskrift av 27. juni 1975 nr. 9516 § 16 der det fremgår at overformynderiet skal sende den oppnevnte setteverge og gjenlevende ektefelle orientering om visse bestemmelser i arveloven i samsvar med særskilt formular som departementet fastsetter

§ 4 Organisering av vergeberedskap

I dagens ordning er dette ikke noe stort problem da hastesaker alltid vil kunne forekomme og overformynderiet alltid har en oversikt over tilstrekkelig mange verger som kan benyttes i slike situasjoner. Likeledes vil dette ofte være situasjoner hvor det kreves juridisk kompetanse og det bør være fylkesmannen som velger hvem som i den konkrete situasjonen vil være best egnet til å ivareta et slikt hasteoppdrag. Et minstekrav må også være oppfylt med hensyn til hvilke opplysninger (hvilken dokumentasjon) som bør foreligge før oppnevning kan skje. (Som for eksempel politirapport, dødsattest, melding om savnet person må være sendt fra politi til tingretten, barnevernsrapporter, oversikt over slekt m.m.)

Forhold omkring foreldreansvar blir fort aktuelle i en slik situasjon; hvem hadde foreldreansvaret, delt eller ikke osv. (Ofte utløser dette vurderinger av juridisk art av typen spørsmål "Er vedkommende ute av stand til å ivareta den umyndige når vedkommende er fengslet?" "Foreligger det motstrid mellom gjenlevende foreldre og barn?" "Hva når far er myndig og mor er umyndig?" osv).

I Bergen har en hatt flere saker hvor det har vært nødvendig å få en hjelpeverge eller verge på banen tidlig og har hatt god erfaring med å benytte advokater som har en kompetanse som er nødvendig også i det videre arbeid med saken. (Det kan nevnes forsvunne personer, drapssaker hvor verger er involvert som gjerningsmann eller offer, trafikkulykker hvor foreldre omkommer m.m.)

For øvrig er det til enhver tid saker som krever hurtig behandling slik at fylkesmannen må ha rutiner som sikrer disse sakene.

Når det gjelder dekning av verge/hjelpeverges utgifter her har en i straffesaker god erfaring med at retten dekker dette med hensyn til dommeravhør og rettslig avhør. (Politiavhør av umyndige mellom 16 og 18 år er det mer tilfeldig om retten dekker disse med mindre politiavhøret følges opp med rettslig avhør). En har imidlertid noe vekslende erfaring med hensyn til barnevernet som ofte har ønsket en profesjonell verge å forholde seg til, men som i ettertid ikke er like innstilt på å dekke utgiftene som har påløpt.

Konklusjonen herfra er følgelig at det ikke kan sees noen gevinst ved å opprette en slik beredskapsordning og bestemmelsen foreslås fjernet.

Utkastets kapittel 2 Vergemålsmyndighetens regnskapsplikt. Kontroll av vergeregnskapene. Revisjon

§ 8 Bokføring av eiendeler forvaltet av fylkesmannen

Når det gjelder hvordan fylkesmannen skal føre regnskapet, bør dette etter vårt syn bestemmes av DSV (Den Sentrale Vergemålsmyndighet) for å sikre at dette er formålstjenlig.

Utkastet kapittel 3 Saksbehandlingsregler

§ 13

Bestemmelsen tilsvarende dagens §90 a hvor det skal foreligge et økonomisk og et medisinsk behov. For å avgjøre om dette foreligger må det i dag foreligge en tilfredsstillende legeerklæring, noe som etter vårt syn må være oppfylt ved at legen utferdiger en diagnose. Videre må legen forklare årsakssammenhengen mellom diagnosen og behovet for verge. (Det vil ikke være tilfredsstillende at legen skriver "på grunn av alvorlig sykdom kan vedkommende ikke ivareta sine anliggender").

En antar at ny lov § 59 er en videreføring av denne bestemmelsen, men slik at også annen sakkyndig enn lege kan utferdige erklæring.

Ny lov § 59 gir en opplisting av de grunnlag som skal være tilstede før en oppnevning, og dette vil etter vårt syn være tilstrekkelig (slik at forskriften § 13 kan virke overflødig).

Til ny lov § 59 bokstav e, vil en imidlertid bemerke at denne bestemmelsen etter Bergen overformynderi sitt syn vil være vanskelig å gjennomføre i praksis i en rekke tilfelle (kanskje de langt fleste). Mange av de personene som det søkes hjelpeverge for vil være i en slik tilstand at de neppe vil kunne møte opp, ei heller vil telefon være egnet eller betryggende saksbehandling i slike tilfelle. Mange personer vil ikke føle seg komfortable med en slik samtale, og saksbehandlere hos fylkesmannen vil heller ikke kunne ha forutsetning for å vurdere vedkommendes reelle ønske/tilstand, eller sikre at det er riktig person de fører en telefonsamtale med.

Forvaltningsloven har allerede bestemmelser om at vedtak skal begrunnes og ut fra forsvarlig saksbehandling vil saken måtte være tilstrekkelig opplyst, og det må foreligge et behov for ordningen.

Ønsket om at det ved søknaden skal foreligge en begrunnelse kan ivaretas ved at søknadsskjemaet utformes med henblikk på dette. Ulike alternativer, samt et generelt alternativ kan inngå i skjemaet. Det kan også muligens oppstå tilfelle hvor den som fyller ut skjemaet ikke har tilstrekkelig oversikt over begrunnelsen, og derfor synes forskriften § 13 å være overflødig.

§ 15

Til første ledd vil en bemerke at det vel kunne være formålstjenlig at *ny lovbestemmelse § 59 første ledd* også omfattet at før det kan oppnevnes verge i økonomiske forhold må utskrift fra ligning foreligge. Dette for å danne grunnlaget for å vurdere om det foreligger et økonomisk behov.

Også utskrift fra folkeregister bør foreligge før oppnevning. Dette er særlig viktig i saker hvor det er nødvendig å vurdere om det foreligger delt foreldreansvar, hvem som har foreldreansvar mv

Dette gjelder også hvor det begjæres vergemål (helt eller delvis) for personer over 18 år for å kartlegge familieforhold.

Siden dette ikke fremgår av lovens § 59 bør det vurderes inn tatt i forskriften.

Til andre ledd vil en bemerke følgende:

En ser det som positivt at det utarbeides en egen blankett for erklæring fra lege eller annen sakkyndig. Dog er en i tvil om hvorvidt det er riktig at fylkesmannen/staten skal dekke honoraret i den forbindelse. Bergen overformynderi er ikke kjent med at det har vært noe tema at legen - som ofte er ansatt i en offentlig institusjon - skal ha honorar i tillegg til sin ordinære lønn i disse tilfellene. Når det gjelder privatpraktiserende leger har en heller ikke hatt henvendelser som skulle tilsi at det har vært et problem for legen å få dekket honoraret. En er også i tvil vedrørende den differansiering i satser som det her legges opp til, men antar at det muligens kreves noe mer utfyllende legeerklæringer i de tilfelle der hvor det vurderes fratagelse av den rettslige handleevnen. (Utgifter til sakkyndige i saker vedrørende umyndiggjøring dekkes i dag av retten, og en er derfor av den oppfatning at i de saker som retten skal behandle bør honorarkravet rettes dit.)

De to siste setningene i paragrafen virker unødvendige da det klart bør fremgå av blanketten hva som må fylles ut og en kan forutsette at dette gjøres.

Det bør også presiseres at erklæring fra lege eller annen sakkyndig signert elektronisk må suppleres med manuell signatur, da en har opplevd tilfelle av dokumentfalsk.

§ 16

Overskriften bør bytte ut ordet "fra" med "av".

En er også av den oppfatning at bestemmelsen i ny vergemålslov § 39 J bør endres. I dag er det slik at utlån av den hjelpetrequendes midler ikke kan skje uten etter samtykke fra fylkesmannen jfr. dagens lov § 64, 3, ledd. Fylkesmannen er jo som kjent klage- og tilsynsorgan etter dagens ordning, og det synes som om man her (i ny lov § 39 J) lemper kravene for utlån av den vergetrequendes midler uten at det i praksis synes å være et behov for dette.

Denne type utlån skjer relativt sjelden, og da vesentlig i forbindelse med verges lån til bolig (se også Justisdepartementets håndbok for overformynderiene G 22/94). Sikkerheten må være tilsvarende det som i dag reguleres i Plasseringsforskriften av 8. februar 2000. Lånet er i henhold til dagens praksis sjelden indeksregulert da man anser renteavsavnet som den umyndiges bidrag til egen oppfostring.

Dagens ordning ivaretar rettssikkerheten ved at det som regel oppnevnes en setteverge i disse sakene (Søker vil ofte være vergen/hjelpevergen og inhabilitet vil ofte foreligge). Dersom settevergen velger å opprettholde/fremme søknaden blir denne sendt til overformynderiet som fremlegger saken for overformynderiets styre. Søknaden sendes deretter over til fylkesmannen med innstilling, og fylkesmannen fatter vedtaket

Bergen overformynderi kan ikke slutte seg til forskriftens på dette punkt, da vi mener det bør stilles strenge krav til utlån av midler som tilhører personer under vergemål (enten disse er mindreårige eller voksne personer som er satt under vergemål.)

Det foreslås derfor at alle typer utlån av midler som tilhører den vergetrengende må godkjennes av fylkesmannen. Når det gjelder lån over et visst beløp bør det sentrale vergemålstilsynet (DSV) alltid være den instans som godkjenner. Videre bør forskriften inneholde regler om hvordan slike lån må sikres, forfall, rentebetingelser og mulighetene for å endre disse m.v.

Utkastets kapittel 4 Verger

§ 18 Godtgjøring til vergen

En bør her vurdere å knytte de gjeldende beløp mot grunnbeløpet i folketrygden (G), slik at satsene følger vanlig lønns- og prisstigning. Timesatsen for godtgjøring for alminnelige verger synes å være noe lav, og bør ligge i størrelsesorden rundt kr 200 pr time (vanlig sats/praksis i Bergen). Alternativt må en ha et system for jevnlig regulering av satsene - i dette tilfellet vil bestemmelsene i skatteloven mht grense for fritak fra lønnsoppgaveplikt være retningsgivende. Vergemålstilsynet kan gjerne ivareta jevnlig justeringer av satsene. Uavhengig av timesats bør det være krav om spesifisert timeliste som grunnlag for å tilstå godtgjøring time for time.

Det bør etter Bergen overformynderi sin oppfatning inntas i forskriften at godtgjørelse ytes etter søknad. Selv om ny lov § 30 sier "*Vergen har krav på.....*" har en i dag erfaring med at enkelte verger ikke ønsker å fremme dette kravet av ulike grunner.

En støtter at det nå legges opp til et fleksibelt system med hensyn til godtgjørelse, men som vi anfører nedenfor under (kommentarer til forskriften § 19) bør også nærstående/familiemedlemmer som hovedregel ha krav på godtgjørelse.

§ 18, 4.ledd vil etter vårt syn bli aktuell i svært mange saker, og da er Bergen overformynderi av den oppfatning at en timesats for alminnelige verger på kr. 130,- er satt for lavt. (Støttekontakter i sosialtjenesten får i dag kr. 135,-, og vår erfaring er at en verge i de fleste tilfellene vil ha et klart mer omfattende mandat, og i tillegg er praksis at alminnelige verger/hjelpeverger etter søknad i dag (i Bergen) mottar ca Nkr 200,- i timesats.)

§ 19 Godtgjøring til nærstående

En er ikke enig i denne bestemmelsen. Erfaringsmessig har mange nærstående betydelig arbeid som er helt identisk med hva en hjelpeverge som ikke er nærstående vil ha. Mandatet blir det samme, og således også ansvaret og den arbeidsbelastning som følger av oppdraget. Vi er også av den oppfatning at honorar generelt sett kun skal ytes dersom krav om dette fremsettes (noe som automatisk gjøres fra de profesjonelle vergene). Når en nærstående som er oppnevnt som verge fremsetter et slikt krav, bør vedkommende ikke møtes med at det skal foreligge et særlig vilkår for at vedkommende skal kunne få honorar.

Bergen overformynderi vil derfor foreslå at godtgjøring til nærstående ytes på lik linje med andre verger uten at det skal foreligge "*særlige grunner som taler for det*".

§ 20 Dekning av vergens utgifter.

En slutter seg til alternativ 1, men foreslår at det knyttes en regulering/justering til den årlige sats som den sentrale vergemålsmyndigheten (DSV) skal fastsette.

Når det gjelder annet ledd bør ordet "nødvendig" tilføyes før "utlegg" slik at det går klart frem at det er "nødvendige utlegg" som skal dekkes. Ellers ser en det som bra at en også her har gardert seg mht verger som erfaringsmessig kommer med søknad om dekning av reelt påførte utgifter, og her bør en vel stille relativt strenge krav til dokumentasjon. Det bør også fremkomme i forskriften at bestemmelsen ikke omfatter dekning av tapte arbeidsfortjeneste.

§ 21 Inntekts- og formuesgrensen for dekning av vergens godtgjøring og utgifter.

Bergen overformynderi er enig i at det må være rom for at fylkesmannen dekker denne type utgifter, og at både inntekt og formue danner grunnlaget for vurderingen.

Mange eldre har en formue på oppnevningstidspunktet som vil være bundet opp i for eksempel fast eiendom (bolig/fritidsbolig), men som relativt kort tid etter at vedkommende har blitt satt under vergemål blir solgt/overdratt. Dersom man ikke tok hensyn til formue, men kun inntekt, ville dette etter vår mening trolig pådra fylkesmannen unødvendige utgifter.

Formuessats for enkeltperson og ektefeller må nødvendigvis justeres jevnlig for å kunne fange opp den alminnelige utviklingen i samfunnet ellers, og av denne grunn kan en vurdere om formuesgrensene (netto) heller bør knyttes mot grunnbeløpet i folketrygden med $\frac{3}{4}$ G for enkeltperson og 1 G for ektefeller. Den sentrale vergemålsmyndigheten vil også kunne være aktuell mht årlig justering av fastsatte beløp. Alternativt kan en følge reglene som gjelder mht grense for fri rettshjelp, men dette vil medføre ekstra utgifter for fylkesmennene (høyere grense).

§ 22 Vergens regnskapsplikt.

Nevnte krav til vergeregnskapene er helt i tråd med gjeldende praksis i Bergen.

Med hensyn til vergens oppbevaringsplikt for kvitteringer og andre bilag, er denne i dag 10 år - jf. Forskrift om føring av overformynder- og vergeregnskaper, revisjon m.v. 27.juni 1975 nr. 9516 § 20 tredje ledd og §10).

Bergen overformynderi støtter at plikten vergen har til oppbevaring av kvitteringer og andre bilag settes til 3 år (og ikke 10 år som kan virke urimelig tyngende sett hen til omfanget av oppdraget - mandatet).

For øvrig kan tilføyes særskilt at klientkonto/pasientkonto ved f. eks. bofelleskap og institusjon er underlagt annen revisjon, og følgelig ikke skal sendes fylkesmannen.

§ 25 Adgang til å fritas for regnskapsplikt.

En bør så langt som mulig søke å unngå å gi fritak for regnskapsplikt, også i tilfeller der den som er under vergemål bor hos sine foreldre. Erfaringsmessig ser en i disse tilfellene mye sammenblanding av økonomi og til dels misbruk av midler. Se gjerne dom av 19. mars 2004 fra Bergen tingrett i sakens anledning. NAV skal utbetale trygdeytelser til trygdemottaker (ftrl

§ 22-1), men her slurves det mye - og en ser ofte at yngre hjemmeboende utviklingshemmede får sine ytelser utbetalt direkte til en av foreldrene.

§ 27 Grensen for hvilke midler som forvaltes av fylkesmannen.

Når det gjelder mindreårige slutter en seg til denne grensen for forvaltning. Grensen som i henhold til forskrift av 8. februar 2000 om grense for når overformynderiet skal forvalte umyndiges midler (gitt av Justisdep. i medhold av vergemålsl. § 63) er i dag Nkr. 75.000,-, og har ikke blitt regulert siden. Dette synes å være noe i utakt med den alminnelige oppfatning, og også sett i forhold til formuesutviklingen blant folk flest. Mange verger ønsker friere rammer med hensyn til forvaltningen av barnas midler.

Når det derimot gjelder verges forvaltning av midler for personer over 18 år blir hensynet noe annerledes. Vergen må ha tilgjengelig midler for den daglige/jevnlige utgiftsdekning for vergetrengende. Her synes en beløpet på to ganger grunnbeløpet vil være unødvendig høyt. Erfaringsmessig vil det kun være i særlige tilfeller (hvor vergetrengende driver en form for forretningsdrift med større utgifter/inntekter - som for eksempel utleiegårder og lignende) at vergen vil ha behov for større midler.

En forutsetning for bestemmelsen må være at fylkesmannen skal kunne føre kontroll med midlene og hindre misbruk. Hensett til erfaringsmessig praksis, vil beløpsgrense på to ganger grunnbeløpet i denne sammenheng være høy. Beskyttelsesbehovet for de vergetrengende bør her være mest tungtveiende, dette for å hindre misbruk av vergetrengendes midler.

Bergen har i en årrekke praktisert en beløpsgrense for hjelpevergers disposisjonsrett på $\frac{3}{4}$ G, noe som er i samsvar med Forskrifter om disponering av kontantytelser fra folketrygden til trygdede i helseinstitusjoner for langtidspasienter § 3.3, samt Rundskriv I-3/91 fra Sosialdepartementet og Forskrift om disponering av kontantytelsen fra folketrygden under opphold i sykehjem og boform for heldøgns omsorg og pleie § 2-6. Forholdet er også omhandlet i kommunehelsetjenesteloven § 6-8 hvorav det fremgår at sykehjemmet ikke kan disponere over oppsparte midler som overstiger $\frac{3}{4}$ G.

Overstiger den vergetrengendes formue nevnte beløp, kan en ha delt forvaltning - der vergen får disponere over et beløp inntil f. eks. $\frac{3}{4}$ G (med regnskapsplikt), og det overskytende forvaltes av fylkesmannen. Beløpsgrensen bør etter dette ikke settes høyere enn 1 G - for personer over 18 år som er satt under vergemål.

Samtidig må det være unntaksbestemmelser for å kunne vurdere enkelttilfeller nærmere, og anledning til å bestemme en høyere beløpsgrense der en finner dette nødvendig og hensiktsmessig.

§ 29 Melding om opplysninger fra skattemyndighetene om mindreåriges formue

Skifteloven § 79 (etter endringsforslaget) pålegger tingretten å sende melding til fylkesmannen når boet skiftes privat og arving er mindreårig eller en person over 18 som er fratatt rettslige handleevne. Det bør etter vårt syn også innføres en meldeplikt for arveavgiftsmyndigheten/skattemyndigheten (utover årlig innberetning til det sentrale vergemålstilsyn (DSV) når verger gir avkall/frafall/forskudd på arv, eller yter gave til en mindreårig eller til en person under vergemål.

Meldingen bør skje uavhengig av beløpsgrense, da det er formuen totalt sett som legges til grunn for fylkesmannens forvaltning, og vedkommende kan allerede ha midler i bank oa.

§ 30 Meldeplikt ved forsikringsutbetalinger mv.

Melding om utbetaling bør så langt det lar seg gjøre også inneholde de forsikringsvilkår og/eller den erstatningsutmåling som ligger til grunn for utbetalingene, da disse ofte vil danne grunnlag for fylkesmannens forvaltning av midlene (presiseres f. eks. under pkt d). Overformynderiet i Bergen har ved en rekke anledninger opplevd problemer med å få nødvendig innsikt i skadesaker hos forsikringsselskapene (også Norsk Pasientskade Erstatning), og således måttet innhente dokumentasjon fra vergene. Dette bør gjøres før utbetaling eller senest på det tidspunktet utbetaling skjer.

§ 31 Nærmere regler om stadfesting og registrering av fremtidsfullmakter.

Vedr. mindreårige ; Det er fra publikum etterspurt mulighet for å gi fremtidsfullmakt der vergene av ulike årsaker ønsker å registrere hvem de ønsker skal ta hånd om barna om det skulle tilfalle foreldrene noe. Dette er til en viss grad regulert i dagens lov § 7 og ny lov § 28, 4. ledd, men det er i dag ikke noe kjent register hvor disse opplysningene vil fremgå. Et slikt register vil også kunne benyttes av tingretten i forbindelse med saker etter barneloven § 63.

Når det gjelder personer under vergemål er dette noe nytt som innføres med ny lov, og Bergen overformynderi stiller seg svært positiv til dette.

Det bør sies noe nærmere om hvem som kan rette innvendinger mot fremtidsfullmakten, til tross for at fylkesmannen jo alltid vil ha et undersøkelsesansvar når man mottar en form for "bekymringsmelding".

Videre bør det vurderes hvem som skal kunne få innsyn i et register som viser hvorvidt det foreligger en fremtidsfullmakt eller ikke.

Når det gjelder vilkåret inntatt i ny lov § 84, annet ledd litra c for å nekte stadfesting, er det uklart hva som kreves for at en person skal anses ikke egnet. (Hva med å henvise til reglene om vandel i ny lov § 26 (se også § 28), og forskriften § 17). En antar likevel at § 84, annet ledd litra c er ment å fange opp en generell adgang uten at dette knyttes direkte opp til vandelskravet? Dette fremstår som noe uklart.

Et slikt register bør være landsomfattende slik at fylkesmannen kan foreta undersøkelser ved behov.

Begrepene "*pårørende*" (ny lov § 84, 2.ledd) og "*andre nære slektninger*" (ny lov § 83, 2.ledd) bør samordnes og eventuelt presiseres.

§ 36 Avvikling av overformynderiene. Regnskap.

Det fremgår i høringen at overformynderienes arkiver formelt er en del av kommunens arkiver (og må forbli det også etter at oppgaven overføres til fylkesmannen). En må likevel ha i tankene at arkivene inneholder opplysninger som i den enkelte sak vil være avgjørende for fylkesmannens videre håndtering og forvaltning av saksmassen. Det bør således vurderes om

fylkesmannen skal få kopi av relevant informasjon i verge sakene evt. at arkivene følger overformynderiets virksomhet ved overdragelsen. Arkivene vil i betydelig grad inneholde informasjon som er nødvendig i den videre saksbehandling. Omfanget er så stort at det synes som urealistisk å gjennomføre arbeidet med å overføre digitalt.

En foreslår at 4. ledd utgår.

§ 37 Hjelpevergenes og vergenes plikt til å levere avsluttet regnskap m.v.

Når det gjelder våre kommentarer legges til grunn at ikrafttredelsesdato ikke blir 31.12.

Siden overføringen innebærer en videreføring av verge/hjelpevergemålet synes det unødvendig å avslutte regnskapene i forbindelse med overføringen eller foreta en særlig gjennomgang på dette tidspunkt. Dette vil kunne bli svært arbeidskrevende, og vil likevel bli kontrollert innenfor de lovfestede frister.

En foreslår at bestemmelsen utgår.

§ 39 Avvikling av fellesmassene

Bergen overformynderi foreslår at fellesmassene består inntil videre og at loven endres på dette punkt.

Det har gjennom mange år vært dokumentert at forvaltning av fellesmasser gir en konkurransemessig god avkastning, og bedre avkastning enn sammenlignbare konti i bank (med tilsvarende rammevilkår).

De største overformynderiene i landet som har fellesmasse har god kompetanse på dette området og det anses etter vårt syn hensiktsmessig at denne kompetansen benyttes også under en eventuell overgangsordning til et landsdekkende fond.

Av kompetansemessige hensyn bør derfor en eventuell avvikling av fellesmassene skje i regi av fylkesmannen, og denne oppgaven bør derfor ikke overtas av det sentrale vergemålstilsyn (DSV).

Marianne Karlisen

Overformynder i Bergen